

## POSTANOWIENIE

Dnia 4 sierpnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie z wniosku oskarżyciela prywatnego **K. M.**  
o wznowienie postępowania  
po rozpoznaniu zażalenia oskarżyciela prywatnego na zarządzenie  
upoważnionego sędziego (delegowanego do pełnienia obowiązków sędziego w  
Sądzie Apelacyjnym w (...))  
z dnia 20 maja 2021 r., sygn. akt II AKo (...),  
odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego  
prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w R.  
z dnia 9 października 2017 r., sygn. akt II Ka (...)  
na podstawie art. 545 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 3 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł:**

**utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.**

### UZASADNIENIE

Zarządzeniem z dnia 20 maja 2021 r. (w oryginale omyłkowo podano datę „20 maja 2020 r.”) upoważniony sędzia (art. 93 § 2 k.p.k.) na podstawie art. 545 § 2 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. odmówił przyjęcia wniosku K. M. o wznowienie postępowania w sprawie zakończonej wyrokiem Sądu Okręgowego w R. z dnia 9 października 2017 r., sygn. akt II Ka (...), utrzymującym w mocy wyrok Sądu Rejonowego w S. z dnia 26 kwietnia 2017 r., sygn. akt II K (...).

W uzasadnieniu wskazał, że po złożeniu przez K. M. osobiście sporządzonego wniosku o wznowienie postępowania, wnioskodawcy wyznaczono pełnomocnika z urzędu w celu sporządzenia wniosku o wznowienie postępowania w wymienionej sprawie, ewentualnie poinformowania na piśmie sądu o niestwierdzeniu podstaw do

wniesienia wniosku o wznowienie. Następnie K. M. został wezwany do uzupełnienia braków formalnych osobiście sporządzonego wniosku o wznowienie postępowania (z wezwania – k. 50 akt sprawy II AKo (...)) – wynika, że w terminie 7 dni – art. 120 § 1 k.p.k.) przez jego podpisanie przez adwokata lub radcę prawnego (z wezwania wynika, że nie tylko podpisanie, ale i sporządzenie – art. 545 § 2 k.p.k.), pod rygorem odmowy przyjęcia wniosku. Mimo odbioru wezwania w dniu 26 kwietnia 2021 r. wnioskodawca w określonym terminie braków wniosku nie uzupełnił, co musiało skutkować wydaniem zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku.

Zażalenie na to zarządzenie wniósł K. M., zarzucając:

1. naruszenie art. 165 § 2 k.p.c. przez uznanie, iż cyt. „w terminie do dnia 3 maja 2021 r. nie uzupełniłem swojego wniosku podczas gdy to zrobiłem wnosząc o przyznanie innego pełnomocnika z urzędu, który przedstawi moje stanowisko w sprawie”;

2. art. 47 Konstytucji RP w zw. z art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka „w postaci odmowy przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego wyrokiem z dnia 09 października 2017 r. SO w R. III Ka (...) od wyroku Sądu Rejonowego w S. II K (...) z dnia 26 kwietnia 2016 r. podczas gdy sprawa ta była jednym z przedmiotów mojej skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, w którym Rząd Polski przyznał się do złamania moich praw człowieka w art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka”.

Jednocześnie zwrócił się o przyznanie mu pełnomocnika w przypadku, gdy zażalenie objęte jest przymusem radcowsko-adwokackim (przymus taki nie zachodzi), a także o zwolnienie go od kosztów, „gdy konieczne są jakieś koszty w sprawie” (nie są konieczne – uwagi SN) i przeprowadzenie wskazanych dowodów.

Wniósł o „zmianę postanowienia SA w R. i przyjęcie wniosku o wznowienie postępowania i uwzględnienie go, ewentualnie o skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zażalenie nie jest zasadne, zaś jego treść świadczy o braku wiedzy skarżącego co do reguł rządzących wznowieniem postępowania.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że w sytuacji, gdy chodzi o wznowienie postępowania w sprawie karnej, niezrozumiałe jest wskazanie jako

naruszonego nie przepisu zawartego w Kodeksie postępowania karnego, ale art. 165 § 2 k.p.c. Treść zarzutu nie jest zresztą w żaden sposób powiązana z tym przepisem, który zrównuje oddanie pisma procesowego w określonej placówce pocztowej z wniesieniem pisma do sądu, jak też – gdy założyć, że nastąpiła omyłka pisarska – z art. 165 § 2 k.p.k., który stanowi, że na postanowienie co do odtworzenia akt sprawy przysługuje zażalenie. Ważniejsza jest wszakże okoliczność, że zupełnie błędnie autor zażalenia uważa, iż braki formalne osobiście sporządzonego wniosku o wznowienie postępowania uzupełnił poprzez złożenie wniosku o przyznanie mu innego pełnomocnika z urzędu. Treść skierowanego do niego wezwania była jasna, w sposób zrozumiały wskazano w nim, że usunięcie braków ma polegać na złożeniu wniosku sporządzonego i podpisanego przez podmiot fachowy określony w art. 545 § 2 k.p.k., a nie na złożeniu wniosku o wyznaczenie kolejnego pełnomocnika z urzędu. Nie ulega przy tym wątpliwości, że organ procesowy nie miał obowiązku uwzględnienia takiego wniosku, trzeba bowiem przyjąć, iż K. M. zapewniono już pomoc prawną i nie zmienia tego fakt, że wyznaczony adwokat nie postąpił zgodnie z jego oczekiwaniem. Wyznaczenie innego pełnomocnika wchodziłoby w grę, gdyby okazało się, że dotychczasowy pełnomocnik jaskrawo zaniedbał swoje obowiązki, np. odstępując od podjęcia czynności (złożenia wniosku) w sytuacji, gdy czynność ta jawi się jako konieczna. Taki przypadek w rozpatrywanej sprawie nie miał jednak miejsca, w każdym razie w zażaleniu o tym nie wspomniano.

Nie świadczy o wadliwości zaskarżonego zarządzenia (skarżący konsekwentnie nazywa je postanowieniem) odwołanie się autora zażalenia do art. 47 Konstytucji RP i do art. 8 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych wolności. Te przepisy nie stoją w sprzeczności z art. 545 § 2 k.p.k., wprowadzającym w odniesieniu do wniosku o wznowienie postępowania tzw. przymus adwokacko-radcowski, który ma gwarantować, że wniosek zmierzający do podważenia prawomocnego wyroku jest sporządzony przez podmiot fachowy, który zna i prawidłowo interpretuje przepisy dotyczące wznowienia postępowania, zatem nie jest składany pochopnie i jest poprawny pod względem prawnym. Sam skazany rozumie zresztą, że w postępowaniu karnym niektóre czynności są objęte wspomnianym przymusem, skoro o przymusie adwokacko-radcowskim pisał w

zażaleniu, a wcześniej we własnym wniosku o wznowienie postępowania, domagając się w związku z tym przyznania mu pełnomocnika z urzędu.

Do zażalenia skarżący dołączył (uczynił to również wcześniej, składając wniosek o wznowienie) m.in. kopię decyzji Europejskiego Trybunału Praw Człowieka z dnia 26 maja 2020 r. co do skargi Marut przeciwko Polsce (nr 38631/18) – o wykreśleniu skargi z listy spraw. Nie wpływa to na ocenę prawidłowości zaskarżonego zarządzenia, które przecież opiera się na niezaprzeczalnym fakcie nieuzupełnienia w terminie braków wniosku o wznowienie postępowania. Można jednak wspomnieć, że wspomniana decyzja była w polu widzenia pełnomocnika z urzędu, który w obszernie umotywowanej opinii prawnej wskazał, że decyzja ta nie może stanowić podstawy do wznowienia postępowania na podstawie art. 540 § 3 k.p.k., bowiem skarga dotyczyła nie przedmiotowej sprawy karnej, ale nieskuteczności władz krajowych w zakresie zabezpieczenia K. M. prawa do odwiedzin małoletniej córki, a w konsekwencji naruszenia jego prawa do poszanowania życia rodzinnego, o którym mowa w art. 8 wspomnianej Konwencji. Jeżeli jednak skarżący twierdzi, że sprawa karna była jednym z przedmiotów jego skargi do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, to powinien dostrzec, że z decyzji tego organu w żaden sposób nie wynika, iż uznano, że w toku postępowania w tej sprawie doszło do naruszenia któregoś z jego praw chronionych Konwencją.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.